

Sygn. akt III AUa 1334/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska
Sędziowie:	SSA Marta Sawińska (spr.) SSA Maria Michalska-Goźdź
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Perkowicz

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2013 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **M. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawczynie M. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 12 września 2012 r. sygn. akt VIII U 2167/11

oddala apelację

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 czerwca 2011 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił M. S. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, w rozpatrzeniu wniosku z dnia 1 lutego 2011 r.

Od decyzji powyższej wnioskodawczynie odwołała się do Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Wyrokiem z dnia 12 września 2011 r. odwołanie oddalono.

U podstaw powołanego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

M. S. ma 55 lat, posiada wykształcenie średnie (elektromechanik), ostatnio pracowała jako pracownik magazynowy. Od dnia 25 czerwca 1999 r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznaną decyzją pierwszorazową z dnia 22 czerwca 1999 r. prawo do świadczenia przyznawano na dalsze okresy na mocy kolejnych decyzji pozwanego. Decyzją z 6 kwietnia 2007 r. przyznano prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 marca 2007 r. do 31 marca 2011 r.

Powołany w sprawie zespół biegłych sądowych kardiolog, neurolog i specjalista medycyny pracy rozpoznał u odwołującej zespół bólowy szyjny i lędźwiowy w wywiadzie okresowo korzeniowy u osoby ze zmianami zwyrodnieniowo – dyskopatycznymi kręgosłupa, naczyniopochodne bóle i zawroty głowy u osoby z zaznaczonym zanikiem korowo-podkorowym mózgu bez zaburzeń sfery poznawczej, nadciśnienie tętnicze, wadę wzroku w korekcji okularowej i szumy uszne w wywiadzie.

W opinii biegłych odwołująca jest zdolna do pracy . Mimo rozpoznanych schorzeń narządu ruchu (w tym zniesienie odruchu skokowego prawego oraz osłabienie czucia po zewnętrznej stronie podudzia i na stopie prawej bez jej opadania) zachowana jest zadowalająca sprawność ruchowa, brak klinicznych wykładników dysfunkcji kręgosłupa, objawów korzeniowych i ubytkowych . Powyższe stanowi o poprawie stanu zdrowia.

Przeciwwskazaniem jest jedynie szczególnie ciężka praca fizyczna, której odwołująca nie wykonywała.

Z przyczyn kardiologicznych brak niezdolności do pracy albowiem nadciśnienie przebiega bez powikłań narządowych, ma charakter łagodny, wydolność serca jest zachowana.

Odwołująca może zarobkować jako referent w biurze, pracownik biura magazynu, w handlu narzędziami, w portierniach i recepcjach, w kontroli jakości i przy obsłudze klienta, ewentualnie z elementami pracy fizycznej lekkiej jako sprzątaczką , wiele czynności może podjąć także po szkoleniu stanowiskowym.

W tak ustalonym - na podstawie akt pozwanego oraz opinii biegłych - stanie faktycznym sąd uznał wniesione odwołania za bezzasadne.

Sąd uznał złożone dokumenty z wiarygodne wobec ich urzędowego charakteru i niezakwestionowania ich prawdziwości przez żadną ze stron postępowania.

Co do opinii biegłych sądowych sąd wskazywał na zastrzeżenia odwołującej do pierwszej ze składanych opinii, okoliczność uzupełnienia postępowania dowodowego o dowód z opinii kolejnego zespołu biegłych (w tym specjalisty medycyny pracy powołanego na wyraźny wniosek odwołującej). W toku rozprawy dokonano także odebrania od biegłych ustnych wyjaśnień złożonej opinii.

Oceniając tak zebrany materiał dowodowy sąd wskazywał ,iż złożone opinie uznał za złożone zgodnie z posiadana wiedzą fachową i przekonujące. Biegli wbrew zarzutom ubezpieczonej przeprowadzili wnikliwą analizę jej stanu zdrowia , przebiegu leczenia i rehabilitacji, diagnostyki(w tym KT głowy). Wskazali także na czyn ich zdaniem polega poprawa stanu zdrowia w stosunku do stanu z marca 2007 r.

W ocenie sądu biegli w sposób klarowny przedstawili swój tok rozumowania prowadzący do wniosków końcowych, przedstawili wyczerpującą argumentację , odnieśli się także do zarzutów odwołującej. Opinie są rzetelne i wyczerpujące , zgodne nadto z zasadami logiki.]

Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującej wobec zbieżności wyjaśnień z treścią złożonej dokumentacji medycznej.

W tym stanie rzeczy sąd przywołał Sąd I instancji przywołał brzmienie art.57 ust.1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowiący, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymaganą okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art.61 prawo do renty, które zostało wstrzymane z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Sąd przywołał także unormowanie art.12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o

emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 39 z 2004 r. poz.353 ze

zm.) w myśl których niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie

lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności

organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie

niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do

pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art.13 przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1)stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2)możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Sąd wskazywał, że w zakresie oceny zdolności do pracy ubezpieczonej oparł swe rozstrzygnięcie w głównej mierze na opiniach powołanych do sprawy biegłych. Zostały one w uznaniu sądu sporządzone rzetelnie, w oparciu o fachową wiedzę, po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską i przeprowadzeniu samodzielnego badania . Opinie zostały logicznie, jasno i wyczerpująco uzasadnione.

Apelację od powołanego orzeczenia wywiódł M. S., domagając się zmiany wyroku i przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wniesionego środka zaskarżenia apelująca naprowadzała, że kwestionuje wypowiedzi biegłego neurologa złożone na rozprawie . Wskazywała, że zgłaszała uwagi o opadaniu prawej stopy i cierpienia prawej ręki. Musi brać leki i gimnastykować się. Powiększają się zmiany w pamięci, sugerowana przez biegłego medyka pracy praca sprzątaczką jest zdaniem apelującej ciężką pracą fizyczną.

Pozwany organ rentowy nie zajął wobec wniesionej apelacji żadnego stanowiska.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja M. S. jest bezzasadna.

Na wstępie Sąd Apelacyjny wskazuje , że w pełni akceptuje ustalenia poczynione na etapie postępowania pierwszo instancyjnego przez co zbędne jest ich ponowne w tym miejscu szczegółowe przywoływanie.

Prawidłowo przywołał Sąd I instancji materialno prawne podstawy wniosku rentowego I. D. oraz kwestionowanego odwołaniem rozstrzygnięcia.

W myśl art.57 ust.1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art.61 prawo do renty, które zostało wstrzymane z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Sąd przywołał także w pełni zasadnie unormowanie art.12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998

r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 39 z 2004 r. poz.353 ze zm.) w myśl których niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art.13 przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Z kolei w myśl art.61 ustawy emerytalnej prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Całkowicie chybione są zarzuty podniesione w apelacji.

W uznaniu Sądu II instancji nie doszło w sprawie do naruszenia przepisów prawa procesowego, określającego zasady swobodnej sędziowskiej oceny materiału dowodowego ujętych w art.233 k.p.c. , do tego bowiem zmierza apelująca w ramach stawianych zarzutów.

Powołano dowód z opinii biegłych sądowych specjalności odpowiednich do schorzeń ujawnionych u wnioskodawczyni. Dokonano uzupełnienia pierwotnej opinii dodatkowo o stanowisko biegłego specjalisty medycyny pracy. Sporządzono także końcową opinię łączną wszystkich biegłych. Biegli zostali dodatkowo przesłuchani na rozprawie przy umożliwieniu odwołującej zadawania im szczegółowych pytań odnośnie stanowiska ujawnionego w opiniach.

Dołączono do akt sprawy i poddano analizie biegłych całą złożoną przez odwołującą dokumentację medyczną.

W treści opinii odnotowano zgłaszane przez odwołującą dolegliwości: cierpięcie prawej ręki, jej osłabienie. Nie odnotowano skarg na rzekome opadanie prawej stopy i nie stwierdzono powyższego w badaniu przedmiotowym . Przywołano dane diagnostyczne w całości zgodnie z przedłożoną do akt ZUS i akt sądowych dokumentacją medyczną wnioskodawczyni.

W tym stanie uznać należy zarzuty stawiane w apelacji za dowolną, niczym nie popartą polemikę z prawidłowymi ustaleniami lekarzy sądowych.

Mając na uwadze całość zaprezentowanej argumentacji orzeczono o oddaleniu apelacji jako bezzasadnej w oparciu o treść art.385 k.p.c.

SSA Marta Sawińska SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska SSA Maria Michalska-Goźdź